

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Узп 141/10
19.05.2011. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Снежане Живковић, председника већа, Олге Ђуричић и Власте Јовановић, чланова већа, са саветником Горданом Богдановић, као записничарем, одлучујући по захтеву Комисије за заштиту конкуренције Републике Србије, за преиспитивање судске одлуке - пресуде Управног суда II-3 У 310/10 (2007) од 21.06.2010. године, у предмету утврђивања постојања злоупотребе доминантног положаја на тржишту, у нејавној седници већа одржаној дана 19.05.2011. године, донео је

П Р Е С У Д У

Захтев СЕ ОДБИЈА.

О б р а з л о ж е њ е

Побијаном пресудом уважена је тужба S.b. - s.k.m. доо из К. и поништено решење Комисије за заштиту конкуренције Републике Србије број 5/0-03-0003/07-13 од 22.03.2007. године, којим је утврђено да тужилац има доминантан положај на утврђеном релевантном тржишту пружања услуга дистрибуције РТВ програма преко кабловске дистрибутивне мреже на територији Града Београда, те да је злоупотребио тај положај вођењем промотивне акције на територијама општине Палилула и Стари Град током марта 2006. године, што је за последицу имало нарушавање конкуренције, па му је наложено да спроведе мере ближе означене у диспозитиву оспореног решења.

У захтеву за преиспитивање побијане пресуде, поднетом на основу члана 49. став 1. и 2. тачка 3. Закона о управним споровима, подносилац истиче да је та пресуда донета уз повреду Закона о заштити конкуренције и Закона о општем управном поступку. Наводи да је, у складу са Законом о заштити конкуренције Комисија за заштиту конкуренције надлежна да решава о правима и обавезама учесника на тржишту, а да Савет комисије доноси све одлуке и друге акте о питањима из надлежности комисије. Такође, указује да је у записнику о већању и гласању наведено да је записник састављен у комисији, а потписала га је заменица председника Савета, што је у потпуности у складу са одредбама наведеног закона. Сматра да увод оспореног решења садржи све елементе из члана 197. Закона о општем управном поступку, као и да је потписан од стране овлашћеног лица - председника Савета. Посебно наглашава да је чланом 52. Закона о заштити конкуренције прописано да се у поступку пред Комисијом примењују одредбе закона којим се уређује општи управни поступак, ако другачије није прописано овим законом. Такође, указује да је пресудом Управног суда од 24.06.2010. године одбијена тужба П.у.к.о.С. против истог решења комисије и да суд није утврдио постојање повреде правила поступка која би га чинила ништавим. Предлаже да суд уважи захтев, преиначи побијану пресуду и одбије тужбу или да укине побијану пресуду и предмет врати на поновно одлучивање.

Поступајући по поднетом захтеву и испитујући побијану пресуду у границама захтева, у смислу члана 54. Закона о управним споровима ("Сл. гласник РС" број 111/09), Врховни касациони суд је нашао:

Захтев је неоснован.

Према образложењу побијане пресуде, одлука као у диспозитиву донета је јер је Управни суд нашао да су оспореним решењем повређена правила поступка прописана члановима 197. и 201. став 2. Закона о општем управном поступку. Ово стога што је у заглављу оспореног решења, као орган који доноси решење, наведена Комисија за заштиту конкуренције и датум 22.03.2007. године, а у уводном делу решења стоји да решење доноси Комисија за заштиту конкуренције на основу одлуке Савета Комисије са 41 седнице одржане дане 14.03.2007. године. Решење је потписао председник Савета, а записник о већању и гласању од 14.03.2007. године је потписала заменица председника Савета комисије. Из записника се не види који је орган већао и гласао, јер се у истом наводи да је састављен у Комисији за заштиту конкуренције на дан 14.03.2007. године у присуству заменице председника и три члана, што све доводи у сумњу да је оспорено решење донео стварно надлежни орган.

Код оваквог стања ствари, према налажењу Врховног касационог суда, правилно је Управни суд у побијаној пресуди оценио да је увод оспореног решења, у коме стоји да је Комисија за заштиту конкуренције донела то решење, нејасан и контрадикторан осталим деловима решења и да се из истог не

може са сигурношћу утврдити да ли је решење донео стварно надлежни орган и тачан датум када га је донео. Ово и са разлога што је чланом 33. став 1. Закона о заштити конкуренције ("Сл. гласник РС" број 79/05) прописано да је Савет орган Комисије који доноси све одлуке и друге акте о питањима из надлежности Комисије, а исту одредбу садржи и члан 11. став 2. Статута Комисије за заштиту конкуренције ("Сл. гласник РС" бр. 47/06 и 24/08).

Имајући у виду наведено, Врховни касациони суд налази да је побијана пресуда донета без повреде правила поступка и уз правилну примену материјалног права на утврђено чињенично стање, па су супротни наводи захтева неосновани и без утицаја на другачије одлучивање у овој управној ствари. При том је без значаја указивање подносиоца захтева на пресуду Управног суда У 285/10 (2007) од 24.06.2010. године, јер та одлука није предмет преиспитивања.

Са изнетих разлога, налазећи да су наводи захтева неосновани и да не могу довести до другачије одлуке суда по поднетом захтеву, Врховни касациони суд је на основу члана 55. став 1. Закона о управним споровима одлучио као у диспозитиву ове пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ КАСАЦИОНОМ СУДУ

Записничар,

Гордана Богдановић, с.р.

Председник већа - судија

Снежана Живковић, с.р.